

7. TREŚĆ PISMA

7.1 Treść¹

W związku z art. 27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2024 r. poz. 1130 ze zm.), wnoszę o zmianę Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów części wsi Radzewice przyjętego Uchwałą Nr XXXIII/228/12 Rady Miejskiej w Mosinie z dnia 18 grudnia 2012 r., dla działek o numerach ewidencyjnych **36/8, 36/10, 36/12, 36/13, 36/15**, obręb **Radzewice**, gmina **Mosina**, powiat **pozański**, województwo **wielkopolskie**, zwracam się z wnioskiem o wyznaczenie przeznaczenia terenu: **MN – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej**, a w razie jego nieuwzględnienia: **ZP – tereny zieleni urządzonej**, a w razie jego nieuwzględnienia: **RM – tereny zabudowy zagrodowej**.

Uzasadnienie:

Obecnie tereny działek nr **36/8, 36/10, 36/12, 36/13, 36/15** objęte są zapisami Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów części wsi Radzewice przyjętego Uchwałą Nr XXXIII/228/12 Rady Miejskiej w Mosinie z dnia 18 grudnia 2012 r.

Z części graficznej Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, stanowiącej jego integralny załącznik, wynika, że działki nr **36/8, 36/10, 36/12, 36/13, 36/15** leżą w strefie oznaczonej symbolem ZL/WS – tereny lasów i wód powierzchniowych śródlądowych.

Tereny działek nr **36/8, 36/10, 36/12, 36/13, 36/15** objęte są także zapisami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego uchwalonego Uchwałą Nr XLVIII/365/98 Rady Miejskiej w Mosinie z dnia 9 czerwca 1998 r., zmienionego Uchwałą Nr XXX/251/200 Rady Miejskiej w Mosinie z dnia 27 lipca 2000 r., zmienionego Uchwałą Nr XXXI/262/2000 Rady Miejskiej w Mosinie z dnia 7 września 2000 r., zmienionego Uchwałą Nr XXXVIII/329/01 Rady Miejskiej w Mosinie z dnia 15 marca 2001 r., zmienionego Uchwałą Nr XL/348/01 Rady Miejskiej w Mosinie z dnia 10 kwietnia 2001 r., zmienionego Uchwałą Nr LVI/386/10 Rady Miejskiej w Mosinie z dnia 25 lutego 2010 roku.

Przedmiotowe działki pozostają obecnie niezabudowane.

W sąsiedztwie działek nr 36/8, 36/10, 36/12, 36/13, 36/15 znajdują się budynki mieszkalne (na działkach o numerach ewidencyjnych: 31/7, 31/11, 32/4, 48/4, 48/2). Zabudowa mieszkalna znajduje się również w dalszym sąsiedztwie przedmiotowych działek.

Działki nr 36/8, 36/10, 36/12, 36/13, 36/15 posiadają zapewniony dostęp do drogi publicznej - ul. Długa (działka nr 43) - za pośrednictwem działki nr 36/6, która należy do Wnioskodawczyni i stanowi wewnętrzny ciąg komunikacyjny.

Dla działek nr 552, 551 oraz 548, znajdujących się sąsiedztwie działek nr 36/8, 36/10, 36/12, 36/13, 36/15 wydano pozwolenia na budowę:

- dla działki nr 552 wydano pozwolenie na budowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego ze zbiornikiem bezodpływowym na nieczystości ciekłe i zbiornikiem bezodpływowym na wody deszczowe (nr ewid.: AB.6740.13.00051.2024);
- dla działki nr 551 wydano pozwolenie na budowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego, zbiornika bezodpływowego (nr ewid.: AB.6740.13.00121.2024);

¹ Maksymalna liczba znaków w pkt 7.1. wynosi 1000, natomiast w przypadku pkt 7.2.4. wartość ta odnosi się do pojedynczego wiersza. W przypadku potrzeby dodatkowego uzasadnienia, które wykracza poza wskazany limit znaków, uzasadnienie zamieszcza się na osobnych stronach i dołącza do formularza. W przypadku większej liczby wierszy w pkt 7.2.4. kolejne wiersze dodaje się w formularzu albo zamieszcza na osobnych stronach i dołącza do formularza.

- dla działki nr 548 wydano pozwolenie na budowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego wolnostojącego, tymczasowego zbiornika bezodpływowego i studni (nr ewid.: AB.6740.13.00104.2024).

Dla działki nr 59/2, znajdującej się w sąsiedztwie działek nr 10, 12, 13, 15 również wydano pozwolenie na budowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego (nr ewid.: AB.6740.13.00084.2023).

Przedmiotowe działki posiadają wystarczające możliwości infrastrukturalne w zakresie uzbrojenia terenu. Przez działkę nr 36/6 przebiega sieć elektroenergetyczna, a zaopatrzenie w wodę i kanalizację sanitarną jest możliwe w ramach przedmiotowych działek.

Działki nr 36/8, 36/10, 36/12, 36/13, 36/15 leżą poza terenami, w których występują ograniczenia w zabudowie wynikające z przepisów odrębnych, w szczególności przedmiotowe działki leżą poza terenami zagrożonymi powodzią. Wskazane działki położone są także poza formami ochrony przyrody, stąd wnioskowane przeznaczenie terenu nie wpłynie negatywnie na środowisko i krajobraz, co więcej, będzie korzystne ze względu na ład przestrzenny w nawiązaniu do zabudowy sąsiedniej.

W związku z faktem, iż zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, plany ogólne mają zastąpić studium, a na ich podstawie mają być sporządzane miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, które to mają być zgodne z planami ogólnymi, zasadnym byłoby, aby miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego odzwierciedlał postanowienia obecnie opracowywanego planu ogólnego, w szczególności w odniesieniu do działek objętych niniejszym wnioskiem. Wnioskodawcy równolegle wystąpili z wnioskiem do planu ogólnego, w którym postulują wyznaczenie w planie ogólnym:

- **obszaru uzupełnienia zabudowy** i uwzględnienie **strefy wielofunkcyjnej z zabudową mieszkaniową jednorodzinną**, a w razie jej nieuwzględnienia, o wyznaczenie **strefy zieleni i rekreacji oraz wyznaczenie następujących profili dodatkowych: „teren usług sportu i rekreacji”, „teren usług handlu detalicznego”, „teren usług gastronomii”, „teren usług turystyki” oraz „teren usług zdrowia i pomocy społecznej”**, a w razie jej nieuwzględnienia, o wyznaczenie **strefy wielofunkcyjnej z zabudową zagrodową**.

Zważywszy, że przedmiotowe działki nr 36/8, 36/10, 36/12, 36/13, 36/15 pozostają obecnie niezabudowane, a jednocześnie znajdują się w sąsiedztwie istniejącej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, niniejszy wniosek o zmianę przeznaczenia terenu na „MN – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej” należy uznać za w pełni uzasadniony. Planowana zmiana pozostaje w zgodzie z dotychczasowym sposobem zagospodarowania obszaru oraz stanowi jego naturalne uzupełnienie, nie powodując konfliktów funkcjonalnych ani przestrzennych z sąsiednimi nieruchomościami.

Dopuszczenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zabudowy zgodnej z niniejszym wnioskiem umożliwiłoby zagospodarowanie tych działek w sposób niepozostający w jakimkolwiek konflikcie czy sprzeczności z przeznaczeniem i sposobem korzystania z sąsiednich nieruchomości. W związku z tym nie ma podstaw do wprowadzania ograniczeń dotyczących przeznaczenia tego obszaru. Należy podkreślić, że nieruchomość stanowi prywatny majątek obywateli, co dodatkowo przemawia przeciwko nakładaniu na nią nieuzasadnionych restrykcji planistycznych.

Uzasadnienie prawne:

Konstytucja RP zapewnia ochronę prawa własności oraz innych praw majątkowych (art. 21 ust. 1, art. 64 ust. 1–2). Właściciel nieruchomości ma prawo korzystać ze swojej własności zgodnie z własną wolą, byleby czynił to w granicach wyznaczonych przez prawo i bez szkody dla interesu publicznego lub osób trzecich. Zasadę tę wyraża art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który stanowi, że „każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w planie miejscowym albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza

to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich". Ponadto, Prawo budowlane wprowadza zasadę wolności budowlanej – zgodnie z art. 4 tej ustawy „każdy ma prawo zabudowy nieruchomości gruntowej, jeżeli wykaże prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, pod warunkiem zgodności zamierzenia budowlanego z przepisami”. Wynika stąd, że obowiązujące prawo wiąże prawo własności z możliwością zagospodarowania nieruchomości, o ile odbywa się to zgodnie z przepisami i nie godzi w interes publiczny lub prywatny innych podmiotów.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie może zatem arbitralnie przekreślać możliwości racjonalnego wykorzystania własnej nieruchomości przez właściciela. Organy gminy, wykonując swoje władztwo planistyczne, są zobowiązane respektować konstytucyjną ochronę własności i umożliwiać właścicielom realizację uprawnień, jeśli planowane użytkowanie terenu pozostaje w zgodzie z prawem i nie narusza interesu ogółu. W niniejszym przypadku wnioskowane przeznaczenie terenu pod zabudowę rekreacyjną/zagrodową nie jest sprzeczne z przepisami powszechnie obowiązującymi ani z prawami osób trzecich – przeciwnie, stanowi typowy sposób korzystania z nieruchomości. Nie występują żadne szczególne okoliczności (np. ochrony zabytków) wykluczające taką zabudowę. Przedmiotowy teren posiada lub może uzyskać dostęp do podstawowej infrastruktury technicznej oraz do drogi publicznej, co oznacza, że realizacja planowanej zabudowy jest faktycznie możliwa.

Realizacja zadań z zakresu planowania przestrzennego wymaga pogodzenia dobra wspólnego z prawami jednostek. Ustawodawca w art. 1 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wprost nakazał wyważenie interesu publicznego i prywatnego przy ustalaniu przeznaczenia terenu – żaden z tych interesów nie może być uznany za absolutnie nadrzędny. Przepis ten stanowi, że planowanie przestrzenne powinno uwzględniać zarówno potrzeby interesu publicznego, jak i słusze interesy prywatne. Orzecznictwo sądowe podkreśla wręcz, iż „*brzmienie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jednoznacznie wskazuje, że interes publiczny nie uzyskał prymatu pierwszeństwa w odniesieniu do interesu jednostki*” (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 listopada 2020 r., sygn. II OSK 791/19). Rozwiązania przyjęte w ustawie planistycznej opierają się na zasadzie równowagi interesów ogólnospołecznych i indywidualnych, co oznacza obowiązek rozważnego wyważenia praw obywateli i interesu publicznego w przypadku ich kolizji.

W praktyce rada gminy, uchwalając plan miejscowy, musi każdorazowo dokonać takiego wyważenia – tak, aby z jednej strony zrealizować uzasadnione potrzeby wspólnoty lokalnej (np. ochrona ładu przestrzennego, zapewnienie infrastruktury czy terenów rekreacyjnych), ale z drugiej strony w jak najmniejszym stopniu naruszyć prawa właścicieli nieruchomości objętych planem. Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że gmina nie ma nieograniczonej swobody w określaniu przeznaczenia terenu – wykonując władztwo planistyczne, powinna dążyć do zaspokojenia potrzeb publicznych przy możliwie minimalnej ingerencji w sferę własności prywatnej. Innymi słowy, władze publiczne nie mogą realizować interesu ogółu całkowitym kosztem jednostki, gdyż każda ze stron – zarówno społeczność, jak i właściciel – ma chronione prawem uzasadnione interesy.

W kontekście niniejszej sprawy zasada wyważania interesów oznacza, że decyzja planistyczna powinna respektować zarówno interes społeczny, jak i prawa właściciela. Interes społeczny przejawia się tu m.in. w potrzebie zapewnienia ładu przestrzennego i zrównoważonego rozwoju gminy, natomiast słuszny interes obywatela-właściciela polega na możliwości korzystania ze swojej nieruchomości. Zmiana planu zgodnie z niniejszym wnioskiem pogodzi te dwie wartości, nie powodując przy tym uszczerbku dla żadnego dobra wspólnego, a jednocześnie realizuje prawo jednostki do korzystania z własności. Odmowa dopuszczenia zabudowy, pomimo braku wyraźnych przeciwwskazań, prowadziłaby do nieuzasadnionego preferowania bliżej nieokreślonego „interesu publicznego” kosztem praw właściciela, co stałoby w sprzeczności z powyższą zasadą równowagi.

Nawet jeśli w pewnych sytuacjach ograniczenie prawa własności bywa konieczne ze względu na ważny interes publiczny, to musi ono spełniać wymogi konstytucyjnej zasady proporcjonalności. Konstytucja RP w art. 31 ust. 3 stanowi, że ograniczenia w korzystaniu z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie ze względu na: bezpieczeństwo państwa, porządek publiczny, ochronę środowiska, zdrowie, moralność publiczną albo wolności i prawa innych osób – przy czym takie ograniczenia nie mogą naruszać istoty tych wolności i praw. Przepis ten odnosi się do wszelkich praw, w tym do

prawa własności (chronionego w art. 64 Konstytucji), wyrażając zakaz nadmiernej ingerencji w sferę praw jednostki.

Z powyższej regulacji wynikają kryteria, które musi spełniać dopuszczalne ograniczenie własności: legalność (podstawa w ustawie), konieczność (niezbędność dla ochrony konkretnego dobra publicznego) oraz proporcjonalność sensu stricto (zachowanie odpowiedniej miary pomiędzy rangą chronionego interesu publicznego a skalą dolegliwości dla właściciela). Ciężar wykazania tych przesłanek spoczywa na organie publicznym dokonującym ingerencji. Organ planistyczny, ustalając restrykcje w miejscowym planie, powinien móc wykazać, że czyni to w celu ochrony jednej z wartości wymienionych wyżej (np. bezpieczeństwa) oraz że wybrane środki są rzeczywiście konieczne i współmierne do zamierzonego celu. Jeśli dana regulacja planu nie służy żadnej z takich wartości lub wykracza poza to, co niezbędne – wówczas narusza zasadę proporcjonalności, a tym samym Konstytucję.

W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że każde ograniczenie prawa własności w planie miejscowym powinno znaleźć uzasadnienie w wartościach wskazanych w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Co więcej, postanowienia planu nie mogą naruszać istoty prawa własności, czyli pozbawiać tego prawa jego podstawowego znaczenia. Jak wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny, naruszenie istoty prawa własności ma miejsce wówczas, *„gdy regulacje prawne, mimo że nie znoszą samego prawa własności, to jednak w praktyce uniemożliwiają korzystanie z niego i realizację jego funkcji”* (Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 lipca 2007 r., sygn. P 30/06).

Władze gminy nie mogą usprawiedliwiać dowolnych czy arbitralnych ograniczeń. Takie działanie stanowiłoby nadużycie władztwa planistycznego, rozumiane jako nadmierna ingerencja w prawo własności, niepozostająca w racjonalnej i odpowiedniej proporcji do celu, który ma być osiągnięty. Plan miejscowy powinien ograniczać prawa właścicieli tylko w zakresie rzeczywiście koniecznym dla ochrony konkretnych dóbr publicznych. Jeżeli zaś brak jest rzeczowych podstaw, by utrzymywać daną nieruchomości w określonym rygorze planistycznym, dalsze trwanie takiego ograniczenia należy uznać za bezzasadne.

W niniejszej sprawie nie istnieją okoliczności, które uzasadniałyby utrzymanie dotychczasowego rygorystycznego ograniczenia korzystania z nieruchomości. Status obecny (który nie dopuszcza zabudowy) nie służy ochronie żadnej wartości wymienionej w art. 31 ust. 3 Konstytucji – nie jest podyktowany ani bezpieczeństwem czy porządkiem publicznym, zdrowia czy moralności, ani prawami osób trzecich. Dalsze uniemożliwianie właścicielowi realizacji zabudowy stanowiłoby zatem nadmierną ingerencję, niezajdującą legitymacji w interesie publicznym. Należy zauważyć, że im dalej plan miejscowy ogranicza prawo własności, tym ważniejsze muszą być argumenty przemawiające za taką ingerencją – brak takich argumentów oznacza, że mamy do czynienia z nieproporcjonalnym ograniczeniem. W konsekwencji, odmowa zmiany przeznaczenia przedmiotowego terenu byłaby nieusprawiedliwiona i naruszałaby zasadę proporcjonalności. Rolą organu planistycznego jest jednak znalezienie rozwiązania, które zabezpieczy potrzeby wspólnoty przy jak najmniejszym naruszeniu praw właściciela – w realiach niniejszej sprawy oznacza to właśnie umożliwienie zabudowy, która nie koliduje z interesem publicznym.

Standardy ochrony prawa własności wypracowane zostały również na gruncie prawa międzynarodowego, w szczególności w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącym art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Przepis ten stanowi, że *„każda osoba fizyczna i prawna ma prawo do spokojnego korzystania ze swego mienia. Nikt nie może być pozbawiony swojej własności, chyba że w interesie publicznym i na warunkach przewidzianych przez ustawę (...)*.

Powyższe postanowienia nie naruszają prawa państwa do stanowienia takich ustaw, jakie uzna za konieczne, by regulować korzystanie z własności zgodnie z interesem powszechnym (...).” Innymi słowy, państwo ma prawo ograniczać korzystanie z własności jedynie w zakresie uzasadnionym interesem publicznym i zgodnie z prawem. ETPC w swoich orzeczeniach podkreśla, że przy ocenie dopuszczalności ograniczeń własności należy badać, czy zachowana została „konieczna równowaga” między interesem publicznym a prawami jednostki – użyte środki nie mogą nakładać na właściciela nadmiernego, nieproporcjonalnego ciężaru w porównaniu z celem publicznym, który ma być osiągnięty.

W wyroku ETPC z 23 września 1982 r. w sprawie Sporong i Lönnroth przeciwko Szwecji Trybunał stwierdził, że

samo długotrwałe „zamrożenie” prawa własności poprzez planistyczną rezerwację terenu pod cel publiczny (bez faktycznej realizacji i bez odszkodowania) może stanowić nadmierną ingerencję w prawo własności chronione przez Konwencję. Przeznaczenie w planie zagospodarowania przestrzennego prywatnej nieruchomości pod inwestycję publiczną prowadzi do nadmiernej ingerencji w prawo własności (art. 1 Protokołu nr 1), jeżeli nie towarzyszy mu możliwość uzyskania przez właściciela odpowiedniego odszkodowania lub ograniczenie w czasie okresu obowiązywania tych ograniczeń. Z orzeczenia tego wynika istotna zasada: naruszeniem prawa własności może być nie tylko pozbawienie własności, ale również takie jej ograniczenie, które uniemożliwia właścicielowi korzystanie z mienia zgodnie z jego wolą. Innymi słowy, plan miejscowy, który odbiera nieruchomości jej gospodarcze przeznaczenie na czas nieokreślony i bez rekompensaty, narusza Konwencję nawet jeśli formalnie własność pozostaje przy właścicielu.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty, przedmiotowa nieruchomość może i powinna zostać przeznaczona pod wnioskowaną zabudowę. Utrzymywanie dotychczasowych ograniczeń planu miejscowego wobec przedmiotowej nieruchomości nie znajduje merytorycznego uzasadnienia: proponowana zmiana jest legalna, nieszkodliwa dla interesu publicznego, a zarazem respektuje prawo własności i słuszny interes właściciela. Planowana zabudowa pozwoli właścicielowi korzystać z nieruchomości w sposób racjonalny i zgodny z jej potencjałem, bez uszczerbku dla praw osób trzecich czy wartości chronionych prawem. Odmowa takiej zmiany stanowiłaby nieproporcjonalną ingerencję w prawa jednostki i pozostawałaby w sprzeczności zarówno z normami konstytucyjnymi, jak i ze standardami europejskimi oraz zasadami ogólnymi k.p.a. W świetle przedstawionych przepisów, orzecznictwa sądów (krajowych i międzynarodowych) oraz argumentów faktycznych – należy uznać za w pełni zasadne pozytywne rozpatrzenie wniosku i dokonanie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zgodnie z postulowanym przeznaczeniem terenu. Takie rozstrzygnięcie będzie realizacją reguł praworządności i sprawiedliwości proceduralnej, zagwarantuje należytą ochronę prawa własności, a zarazem posłuży interesowi społeczności lokalnej przez umożliwienie ładu przestrzennego opartego na poszanowaniu praw obywateli.

7.2 (Nieobowiązkowo) W przypadku wypełnienia, należy uzupełnić każdą z kolumn tabeli.

Szczegółowe informacje dotyczące treści pisma w odniesieniu do działek ewidencyjnych:

Lp.	7.2.1. Nazwa aktu planowania przestrzennego	7.2.2. Identyfikator działki lub działek ewidencyjnych	7.2.3. Czy teren objęty pismem obejmuje całość działki lub działek ewidencyjnych ⁷⁾	7.2.4. Treść ⁶⁾
1	Miejscowy planu zagospodarowania przestrzennego	302110_5.0011.36/8	☒ tak ☐ nie	Wyznaczenie przeznaczenia terenu: MN – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, a w razie jego nieuwzględnienia: ZP – tereny zieleni urządzonej, a w razie jego nieuwzględnienia: RM – tereny zabudowy zagrodowej
2	Miejscowy planu zagospodarowania przestrzennego	302110_5.0011.36/10	☒ tak ☐ nie	Wyznaczenie przeznaczenia terenu: MN – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, a w razie jego nieuwzględnienia: ZP – tereny zieleni urządzonej, a w razie jego nieuwzględnienia: RM – tereny zabudowy zagrodowej

⁷⁾ W przypadku zaznaczenia pola „nie” (wskazania terenu objętego pismem jako części działki ewidencyjnej lub działek ewidencyjnych) można dodać załącznik z określeniem granic terenu w formie graficznej.

Lp.	7.2.1. Nazwa aktu planowania przestrzennego	7.2.2. Identyfikator działki lub działek ewidencyjnych	7.2.3. Czy teren objęty pismem obejmuje całość działki lub działek ewidencyjnych ⁷⁾	7.2.4. Treść ⁶⁾
	o			
3	Miejscowy planu zagospodarowania przestrzennego	302110_5.0011.36/12	☒ tak ☐ nie	Wyznaczenie przeznaczenia terenu: MN – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, a w razie jego nieuwzględnienia: ZP – tereny zieleni urządzonej, a w razie jego nieuwzględnienia: RM – tereny zabudowy zagrodowej
4	Miejscowy planu zagospodarowania przestrzennego	302110_5.0011.36/13	☒ tak ☐ nie	Wyznaczenie przeznaczenia terenu: MN – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, a w razie jego nieuwzględnienia: ZP – tereny zieleni urządzonej, a w razie jego nieuwzględnienia: RM – tereny zabudowy zagrodowej
5	Miejscowy planu zagospodarowania przestrzennego	302110_5.0011.36/15	☒ tak ☐ nie	Wyznaczenie przeznaczenia terenu: MN – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, a w razie jego nieuwzględnienia: ZP – tereny zieleni urządzonej, a w razie jego nieuwzględnienia: RM – tereny zabudowy zagrodowej

7.3 (Nieobowiązkowo) W przypadku wypełnienia, należy uzupełnić każdą z kolumn tabeli.

Szczegółowe informacje dotyczące działek ewidencyjnych oraz niektórych parametrów – w przypadku zaznaczenia w pkt 2: wniosku do projektu aktu (pkt 2.1), uwagi do konsultowanego projektu aktu (pkt 2.2) lub wniosku o zmianę aktu (pkt 2.3) oraz w pkt 3: planu ogólnego gminy (pkt 3.1) lub miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym zintegrowanego planu inwestycyjnego lub miejscowego planu rewitalizacji (pkt 3.2):

Lp.	7.3.1. Nazwa planu ogólnego gminy lub miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego	7.3.2. Identyfikator działki lub działek ewidencyjnych	7.3.3. Czy teren objęty pismem obejmuje całość działki lub działek ewidencyjnych ⁷⁾	7.3.4. Nazwa lub nazwy klasy przeznaczenia terenu (albo symbol lub symbole klasy przeznaczenia terenu) ²⁾	7.3.5. Maksymalny udział powierzchni zabudowy [%]	7.3.6. Maksymalna wysokość zabudowy [m]	7.3.7. Minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej [%]
1	.....	.....	☐ tak ☐ nie	.....	.....	.....	.....

8. OŚWIADCZENIE W SPRAWIE KORESPONDENCJI ELEKTRONICZNEJ

Wyrażam zgodę   Nie wyrażam zgody

na doręczanie korespondencji w niniejszej sprawie za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344).

² Podaje się nazwę lub symbol klasy przeznaczenia terenu zgodnie ze standardami określonymi w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2023 r. poz. 977, z późn. zm.).